

Ρεμβασμός Δεκαπενταυγούστου

/ [Πεμπτούσια· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Στη μνήμη Εκείνου που τον ρέμβασε

Άλαλα τα χείλη των όσων δεν κοπιάσαν

για ν' ακουμπήσουν τα ξαναμμένα κεφάλια τους

στα γόνατά σου τα μητρικά, που καταλύουν το μαύρο πάθος.

Άλαλα τα χείλη των όσων δεν διακρίναν, πως
συντρίβεις με το πόδι σου και συνθλάς την κεφαλή
του πανάρχαιου δράκοντα, που κέρδισε παίζοντας
κι' ύστερα τόχασε το μήλο. Άλαλα τα χείλη
των όσων δεν ποθήσαν το ξαπόσταμα της αρμογής
και την ασφάλεια, το απάγγειασμα της νηνεμίας.
Είσαι ένα λιμανάκι ελληνικού νησιού όλο κατάρτια
περήφανα υψωμένα• φτωχά καίικια αραγμένα,
φτωχά, αλλά που γνωρίσαν την αντάρα και την τρομάρα,
που φορτωθήκαν μόχθο και μεταφέραν πλούτος.
Είσαι άσπρο ελληνικό ερημοκκλήσι δαρμένο
από την αντηλιά. Γύρω-γύρω αμπέλια, μπουστάνια,
καρποφόρες συκιές και κάπου κάπου μοναχική
και κάποια ελιά. Χρυσοφρυγανισμένα τα χορτάρια
αχνίζουνε, άχυρο πια• κι' αντίς γι' αγγέλους, τα τζιτζίκια,
σου κανοναρχούνε το κάθε απομεσήμερο έως αργά
με το δικό τους τρόπο τον Παρακλητικό Κανόνα.

Βυζαντινό Μουσείο, Η Κοίμηση και Μετάσταση της Θεοτόκου, Α μισό του 18ου αι, Κων. Κονταρίνης

Αναστραμμένο σου θρονί, όλο αυτό το γαλάζιο
ενός απλού ουρανού, που πάλαι γίνηκε το Μέτρο των Δωριέων
και που αναπαύεται στεριωμένος στα χρυσάφια
του ευλογημένου μας πελάγους.
Άλαλα τα χείλη τους – και τι μπορούν ν’ αρθρώσουν,
που τη φωνή τους κουκουλώνει η τύρβη μερονυχτίς,
ενώ σειέται απ’ τις βουές ο Μέγιστος Ιππόδρομος
και πλημμυράει απ’ τα αίματα των Μαρτύρων

κι' απ' τη μανία των Μονομάχων.

Αυτό το αίμα είναι που βοά, αυτό είναι που ρυπαίνει.

Εδώ χρειάζεται η βακτηρία του γίγαντα Ασκητή
του λευκοπώγωνα να επιβληθεί να τους σκορπίσει,
όλους τους ίππους και τους αναβάτες τους.

Εδώ χρειάζεται κοντύλι του Ζωγράφου, στη μοναξιά,
στην προσευχή και στην προσήλωση, με τα ζωογόνα
τα χρώματα τα πρώτα να ξαναγαλουχήσει
το βρέφος-Θεό, να ξαναγράψει τις πληγές της Αγάπης,
να ξαναδροσίσει τη ρίζα τη συμπονετική,
ν' αποδείξει τι απέραντη είναι η αγκαλιά της μητέρας,
να συναθροίσει πάλι εκ περάτων όλους εκείνους,
που με σέβας πολύ θα σταυρώσουν τα χέρια της Κόρης
με συνοδεία των αγγέλων, με ηχητικές αρμονίες
και θα ενεργήσουν όπως αξίζει την ταφή της,
ανοίγοντας το δρόμο για την καθέδρα τ' ουρανού,
όπου η αδιάκοπη Παράκληση. Ενώ τα δέντρα
τα ευσκιάφυλλα στη λιτάνευση, καθώς το Σώμα
περνάει της Βασίλισσας, ριγούνται και φρίττοντα,
θα συγκλίνουν για προσκύνηση σκορπώντας
τη δροσιά τους με το ανέμισμα, ριπίδια της λατρείας,
αναστυλώνοντας όσους μαραίνονται κι' ασθμαίνουν
στις τροπικές τις λαύρες του καλοκαιριού μας,

μισοκαμένες θημωνιές κοντά στο αλώνι,
καπνοί, που διαλύουν
τις αυγουσιάτικες τις αμαρτίες μας.

Τότε μονάχα τ' άλαλα τα χείλη,
ίσως ερθεί στιγμή
και λαλήσουν.

Παπατσώνης Τάκης, 1962, Εκλογή Β, Αθήνα, Ίκαρος